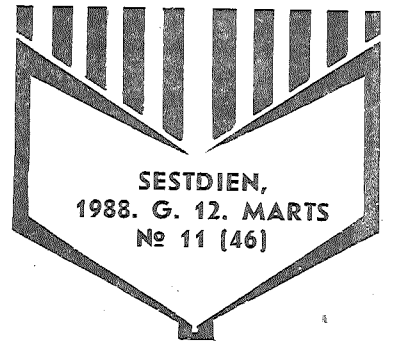

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIEN,
1988. G. 12. MARTS
№ 11 (46)

Cena 2 kap.

AKTUĀLI

Demokratizācijai — plašu vērienu

Periodiskajos preses izdevumos, sanāsmēs un apspriedēs tiekoties cilvēki bieži piemin vārdus demokratizācija, pārkārtošanās, paātrinājums. Tie vairāk dzirdami tagad, kad mūsu zeme gatavojas Vissavienības XIX partijas konferencei. Jauno pārvērtību gars aptvēris visas dzīves sfēras, dziļi savilņo cilvēku sirdis. Demokratizācija ieviesusi daudz pozitīvu pārmaiņu mūsu dzīvē, aktivizējusi masas. Darba kolektīvi izraugās un ievēl savus vadītājus, sapulcēs un presē atklāti tiek runāts par tādām lietām, par ko agrāk izvairījās vai noklusēja. Arī partijas vadošos darbiniekus tagad aizvien biežāk izvēlas aizklātā balsošā no vairāku kandidātu vidus. Šī atklātības un tiešuma atmosfēra devusi iespēju dziļāk un pamatīgāk izskatīt apspriežamos jautājumus, pieņemot nopietnākus lēmumus.

PSKP Centrālās Komitejas šā gada februāra Plēnumā PSKP CK ģenerālsekretārs biedrs M. Gorbačovs atzīmēja, ka šodien galvenais ir demokratizācija, tai pieder izšķirošā loma pārkārtošanās uzdevumu sasniegšanā. Šie vārdi adresēti ne tikai tiem, kuri jau izdarījuši ko darba organizēšanā, kuri iet pārkārtošanās ceļus, bet drīzāk tiem, kuri vēl atrodas pagātnes inerces gūstā, nevar izrauties no tās ciešā satvēriena. Ieradumam ir liels spēks, no tā atteikties — visai grūti. Piemēram, ja iepriekš nav bijis palūgts uzstāties partijas vai citā sapulcē, tad runātāju pēc pašu iniciatīvas ir maz, kaut arī tiek apspriestas aktuālas un visus interesējošas problēmas. Ne visi cilvēki sākuši pārvarēt savas domāšanas ierūšējušo kūtumu, vēl dzīvo pēc formulas: «Ko gan es tur līdīšu ar savu padomu — lai domā priekšniecība, tai tāds amats».

Jauno pārmaiņu vējš tomēr jau diezgan jūtami sapurinājis vecās ierāšas, attiecības, kas bija nostiprinājušās agrāko gadu stagnācijā. Pa vecam dzīvot vairs nevaram, bet pa jaunam — vēl jāmacās. Cilvēks grib justies par saimnieku savā valstī un savā mājā. Bet vai tas iespējams bez aktīvas līdzdalības visu kopīgajās lietās!

No februāra Plēnuma tribīnes izskanēja pārliecība, ka pārkārtošanās jaunajā posmā partija savu vadošo, avangarda lomu var nodrošināt in vadīt masas uz dziļiem pārkārtojumiem vien tad, ja savā darbā izmanto demokrātiskās metodes, ņemot vērā cilvēku iespēju, interešu un dotību daudzveidību un dažādību. Tas nebūt nav viegls uzdevums, kura sekmīgai īstenošanai nepieciešami visu cilvēku padomi. Katram pilsonim uzdodams jautājums, lai viņš padomā un atbild: kas jā dara, lai demokratizācija iegūtu vērienu, ievirzītos plašākā gultnē!

So jautājumu mēs uzdodam arī saviem lasītājiem: kādas ir jūsu domas! Ko jūs teiktu, ja jums dotu vārdu uzstāties no partijas konferences tribīnes! Interesanti uzzināt arī par pieredzi, kas jau uzkrāta katrā kolektīvā, partijas ceļu pirmorganizācijās, kas traucē demokratizācijas un pārkārtošanās izvēršanai. Tēma ir plaša, katram ir kas sakāms. Arī pārdzīvots. Zināms, ka daudzas nebešanas un likstas radās tādēļ, ka vadošie darbinieki bija novirzījušies no ļēniskajiem sociālistiskās demokrātijas principiem. Pilnīgi likumsakarīga ir atzina, ka pārkārtošanās partijai jāskā no sevis. Konkrētu mērķu sistēma jāizstrādā tagad, līdz PSKP Vissavienības XIX konferencei.

Konferenču rīkošana bija nozīmīga partijas tradīcija, diemžēl, kopš pēdējās pagājuši 47 gadi — tā notika 1941. gada februārī. Šīs tradīcijas atjaunošana tāpat apliecina demokrātijas paplašināšanos partijas organizācijās. Lai pārkārtošanās visur uzvarētu pilnīgi un galīgi, līdz galam jāatjauno ļēniskie principi partijas un arī visas sabiedrības dzīvē.

APSVEICAM!

JUBILEJAS RINDAS

Kad zeme mostas no ziemas sastinguma, saule uzsāk kāpt pret vasaras debesi, jautri tek atdzīvojušās urgas, ar skanīgu prieku pil lāstekas, pie cilvēku mājokļiem klauvē pavasaris. Atmodas un atjaunotnes, darbīga nemiera laiks. Gaidot strazdu — pavasara vēstnešu — atlidošanu, savu dzimšanas dienu allaž gaidījis arī bioloģijas skolotājs, kolhoza vadītājs, tagad mūsu agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis. Šī nu ir liels brieduma jubilejas reize — 11. martā nosvinēta sešdesmitgade. Jebkura cilvēka mūžā tāda gadu smaile ir ļoti svarīgs posms, kad izdarāms ieceru, domu, sasniegtā vērtējums nerimstīgajā kāpumā pret kalnu.

Dzīve nebeidzas, dzīve iet tālāk, un tās plūdums kļūst konsekventāks, stingrāks. Darbam atdots viss, bet Jums, Romuald Vladimirovič, enerģijas pietiek, lai vēl ilgi spētu stingri un nelokāmi virzīties tālāk. Apsveicot lielajā dzīves jubilejā, agrofirmas valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes organizācijas novēl arī tālāk tāpat būt pretvējā, nebaidīties grūtību, darba smaguma, atbildības, kā to esat centies iemācīt saviem padotajiem.

RAJONA PANORAMA

FERMU DARBINIEKU TIKŠANĀS

Šodien agrofirmas kultūras nams uzņem cilvēkus, kuri saimniecības kasē dod vislielākos ienākumus — deviņdesmit procentus. Tie ir lopkopības fermu ļaudis — piena slaukšanas un gaļas ražošanas operatori, apkopjošais personāls, vidējā posma vadītāji un speciālisti. Kolhoza lopkopības darbinieku saime liela — ap trim simtiem dažādu specialitāšu pārstāvji.

Izņemot tos, kuriem jābūt pie dzīvniekiem, lai nodrošinātu fermu normālu darbību, visi citi uzaicināti uz kopīgu pasākumu — atpūtas vakaru. Tajā godināsim labākos, savas nozares pirmrindniekus, tiks pieminētas arī klū-

mes, kas traucē darbā, apspriedīsim savus uzdevumus.

Lai visi pasākuma dalībnieki zinātu, ar ko varam lepoties un kur vēl daudz jāstrādā, kādu produkciju ražojam, uzaicināti siera rūpnīcas izejvielu tehnologi un speciālisti, kuri nosaka mūsu ražotā piena kvalitāti, seko stāvoklim fermās — viņi pastāstīs par saviem novērojumiem, izteiks piezīmes un vēlējumus.

Pasākumu esam iecerējuši kā vajadzīgu sarunu pie kafijas galdiem nepiespiestos apstākļos. Uzļūgti cieņīgi — Jāņa Raiņa Dailies teātra aktieri, kuri solās atvērt interesantu un visiem pa prātām programmu, mūsu lietīšķās sarunas atsvaidzināt ar māksliniecišķiem priekšnesumiem, sagādāt patīkamu atpūtu.

Irīna NORKĀRKLE,
kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galvenā zootehniķe

VIENTĀ POLITDIENA

Jau rakstījām, ka 15. martā — otrdien — pie mums ierodas rajona izpildkomitejas nodaļas atbildīgie darbinieki — vadītāji un dienestu priekšnieki. Tikšanās sākums — pulksten 9.15 no rīta agrofirmas kultūras nama zālē.

Pošoties fiktīvs ar nodaļas darbiniekiem, lūdzām lasītājus sagatavot un iesniegt jautājumus, savus priekšlikumus un ierosinājumus. Līdz tikšanās brīdim atlikušas vēl dažas dienas, tātad, vēl ir laiks padomāt, lai tikšanās būtu interesantāka un auglīgāka. No klausītāju aktivitātes vislielākā mērā atkarīgs tas, cik vispusīgs un saistošs būs pasākums.

Tātad, vienotā politdiena — 15. martā pulksten 9.15 agrofirmas kultūras nama zālē.

VĀCU VALODAS SVĒTKI

Sākusies februāra pēdējā dienā, līdz pat 5. martam mūsu skolā turpinājās vācu valodas nedēļa. Tās laikā sarīkojām daudz interesantu pasākumu.

1. martā notika dziesmu un dzejoļu konkurss, kurā piedalījās ceturtās un piektās klases — vācu valodā dziedājām dziesmas un lasījām dzejoļus. Šis konkurss sākās ar populāro dziesmu «Lai vienmēr būtu saule», ko konkursa dalībnieki nodziedāja vācu, latviešu un krievu valodās. Visi bērni bija ļoti centušies: dziesmām, ko izpildīja, un dzejoļiem, ko nolasīja, bija sagatavots daudz zīmējumu, tāpat arī inscenējumu. Bet lai viss būtu skaistāk un iespaidīgāk, tērpušies arī attiecīgos kostīmos, ar kuriem uzstājās.

Tas viss bija ļoti interesanti un mums patika. Dzirdējām daudz dzejoļu, dziesmu, kā arī skaitāmo pantīnu. Šim svarīgajam notikumam skolas dzīvē daudz bija gatavojušies, viņiem arī ļoti izdevās, Jolanta Radziviloviča un Aina Blūzma no 5.a klases, Ineta Vjakske no 4.a klases, Līga Belousova no 4.b klases, tāpat Nataša Šebeko un Inga Kairo no 5.b klases un daudzi citi skolēni.

Noslēgumā dziedājām kopīgo dziesmu «Draudzība — Freundschaft».

Mums ļoti patika poēzijas stunda. Ilgi atcerēsimies šos skaistos svētkus.

Aļona AGAFONOVA un Marija POPMANE,

4.b klases skolnieces

CĪRULIS atnes pavasari. Lai ko rāda kalendārs, bet ja pāri laukiem neskan cīrula balsis — pavasara nav. Jau lāstekas pil skanēdamas, jau zīlītes jautri saka: «Pink! Pink!», ko tautā sauc par lemešu kalšanu. Jau arī strazds, apsēdies uz latīņas pie sava jaunās ligzdas vīšanai tikko izīrītā mājokļa, uzvelk nebēd-nīgu: «Fjū-ii!». Debess kļuvusi dzidra, kā palu ūdeņu nomazgāta, un tur atskan gājputnu sasaukšanās, atgriežoties no beģļu gaitām, kad dzimtajās ligzdošanas vietās valdīja sals un sniegi. Mūsu pusē ziemas tikpat kā nebija, tikai tagad redzam sniegu. Un esam nobažījušies: ka tik paspētu nokust līdz cīruļu atflidošanai. Jo tad pavasaris būs agrs un vasara sausa.

Un pēkšņi... Agrs rīts, uz laukiem baltie plankumi mijas ar arumu melnajām rievām, bet no kāda sausāka ciņa gaisā paceļas cekulains putniņš. Aši aši plivinoņi spārnus, viņš gluži kāpšus kāpj augstāk, un skaļāk skan dziesma. Skaidra, skanīga, dzidra kā šis pavasara rīts.

— Pavasaris klāt — re, cīrulis debesīs!

— Nosals, nabadziņš, tik daudz vēl sniega!

Bet cīrulis neliekas ne zinīs, tikai dzied un ceļas pret sauli. Cilvēki, atgāzuši galvas, skatās zilgmē, kamēr putniņš kļūst par mazu punktiņu, kamēr izzūd no skatiena. Un tad visā krāšņumā pāri apkārtnē līst viņa dziesma. Skaidra, skanīga, dzidra kā šis pavasara rīts.

«Cīrulīt, mazputniņ,
Pavasara nesējiņ,
Augstī skrēji dziedādams,
Pavasari vēstīdams.
Cīrulītis, mazputniņš,
Augstī skrēja dziedādams,
Dievam nesa grāmatiņu,
Lai dod siltu vasariņu».

CĪRULIS ir lauka putns, tīrumu. Tātad, zemkopja sabiedrotais. Augām dienām zemkopējs ir tīrumā, un augām dienām viņam dzied cīruļi. Viens, savu dziesmu izdziedājis, kā akmens nokrīt atpakaļ, otrs ceļas zilgmē. Slavina zemes arāja čaklumu, vēl viņam bagātu ražu. Cik tādu dienu savā mūžā nav piedzīvojis Romualds Kavinskis? Liktenim iepaticies, lai viņa piedzimšana sakristu ar cīruļu atgriešanos, ar pavasara atnākšanu. Un vai tas nav noteicis visu dzīves jēgu?

Neviens cits, kā cīrulis, dziedādams pie šūpuļa, nebūs piedziedājis viņam pieķeršanos zemei, laukiem. Ar savām dziesmām «pelēkais vīriņš» šūpult būs ielicis zemnieka pamatīgumu, asu prātu, prasmi redzēt tālu uz priekšu, lēmumu skaidrību.

Jaunības gados katrs mēs ar ko aizraujamies. Romualds bija nopietni «saslimis» ar mūziku, ar skaņu pasaules tēliem. Ar akordeona taustiņiem. Ieliski var atdarināt cīruļu vītrošanu.

Cēsu meža skolas pionieri, kuri bija ieradusies ar līgumu dot piekrišanu pionieru vienību nosaukt viņa vārdā, Romualds Kavinskis, jau nobriedis un solīds vīrs, domās atskatīdamies uz savu bērniību, pastāstīja:

— Esmu gājis arī ganos. Pat govīs slaukt iemācījies.

Bet gans ir arājam rada, tas arī iet darbā ar cīruļiem. Agros rasofos rītos. Cīrulis gavilē, sveikdam sauli. Gans gavilē līdzī.

No gansa izaug zemkopējs. Lauku puisim jābūt turēt izkaps un turēties līdzī vīriem vēlā, lai lopiem būtu ko ēst arī aukstajā ziemā. Kad gans sakrāj spēkus, viņš iemācās noturēt arka balstus, novaldīt zirgus, lai tīrumā, kur viņu no augšas vēro, aplido un dzied cīrulis, izdzītu taisnas vagas.

bu, kura pārtop maizē un dod dzīvības enerģiju cilvēkam. Dzīvība ir zāles stiebrā, tā enerģija savukārt uztur dzīvniekus, kuri ar savu pienu un gaļu to nodod tālāk. Dzīvības procesu nerimtīgā aprīte dabā.

— Skolotāja amats man palīdzējis saprasties ar cilvēkiem, veikt vienu no vadītāja svarīgākajām funkcijām — kolektīva audzināšanu, — teica R. Kavinskis saviem pionieriem.

— Kad es, būdama Lauksaimniecības akadēmijas studente, sāku domāt, uz kurieni doties mācību praksē, kolhoza

pats, aizrauties līdz būtībai, līdz serdei.

Sofija Vjake: — Sākumā biju izbrīnījies, kā viņš, kura rokās nodota vispārējā vadība, tik labi orientējas agronomijā? Kā speciālists. Vēlāk pieradu un droši dalījies domās, prasīju padomu. Tāpat kā līdzīgs ar līdzīgu viņš runāja ar elektriķi, celtnieku, zootehniķi. Šķiet, pilnīgi dažādas speciālitātes.

Tekla Djubina, galvenā grāmatvede:

— Arī man bija patīkami strādāt, kad priekšsēdētājs iz-

ceļus īstenošanai.

Vai te nav cīruļa dabas izpausme, kurš agri ceļas un vēl iet pie miera? Jo taču darbam — darba laiks, sabiedriskajiem pienākumiem, kuru PSRS Augstākās Padomes deputātam un dažādu amatu apkrautam cilvēkam, netrūkst — brīvais laiks. Vēl jāatrod laiks ģimenei.

No kādas sarunas:

— Esmu parasts cilvēks. Tikai mērķtieciģi jāsaplāno darbs, sabiedriskie pienākumi, atpūta.

UZRAKSTĪT par savu priekšnieku un pie tam tik lielas

nebūtu par jauna formējuma, kurā savienots kolektīvais un valsts īpašums, bāzes saimniecību? Ja tam mums ir iespējas. Ja kāda cita saimniecība rajonā grib uzņemties šo lomu, apsveicu. Bet arī mēs neatkāpsimies.

Daudzi tad, pirms pusotra gada, šaubījās: nez vai izturēs, nez vai pietieks spēka. Pietiek. Citi, kuri mazāk pazīst mūsu pusi, no tās atsvešinājušies pirms gadiem, atklāti brīnījās: kur tas redzēts, ka sensenajā nabagu ciemā Riebiņos būs agrofirma! Ir. Un arī pastāvēs. Tāpēc, ka stipra, tāpēc, ka uz pareiza ceļa, tāpēc, ka skaidri apzinās savu nākotni un uzdevumus, un droši iet pret tiem...

Un ne bez pamata var piebilst: tāpēc, ka šajā formējumā saradušies strādāt spējīgi un talantīgi kadri, ka viņiem tāds vadītājs...

AIZVADĪTAJĀ gadā kolhozā bija priekšsēdētāja pārvēlēšanas. Saimniecības laudis visi kā viens balsoja par R. Kavinski. Izrādījās, tā bija arī sava veida jubileja — trīsdesmit trešo reizi ievēlēts viens un tas pats priekšsēdētājs! Tas izsaka daudz. Kopš 1955. gada, kad viņš uzņēmās saimniecības vadību, daudz ūdeņu aizskalojies Feimaskā, kas tek kanfona tuvumā. Tomēr tās ūdens lējies uz saimniecības dzirnavām, ļāvis tām izmalt pārticību un tādu spēku, lai varētu droši iet lauksaimnieku avangardā. Pats dzirnavnieks, kuram matos piebiris jau daudz miltu baltuma, droši stāv pie dzirnakmeņiem...

Par viņu runā daudz, katram ir kas savs spriedumā. Bet visprecīzāko vērtējumu dod ilggadīgie darba biedri:

— No padotajiem prasa skaidrus un precīzus spriedumus, pārdomātu argumentāciju, iniciatīvu, bet tā jānopamato. Tad Romualds Vladimirovičs būs drošs sabiedrotāis. Bet ar pusgatajiem priekšlikumiem nenāc tuvu. Skops nav, cēliem mērķiem līdzekļus neželē, bet vienlīdz taupīgi un ar cieņu izturas kā pret rubli, tā lūkstoti. Pats nedzīvo ar reiz iekrātu zināšanu un atziņu bagāžu, bet atsvaidzina to ar jaunumiem, arī no citiem prasa.

Vai tas nav labi? Vai nav atdarināšanas cietīgi?

... BET cīruļa dziesma skan no zilgmē. Tā mudina, tā ceļ un aicina līdzī: «Cīrulītis mazputniņš, Tas miedziņa negulēja: Tas cēlās rītā agri, Tas lūstīgi padziedāja».

Kādā no senāko laiku fotoattēliem Romualds Kavinskis, tad vēl jauns cilvēks un vadītājs, pirms laudis aicināt uz pavasara sēju, ar savu plaukstu noglauda zemi: vai pietiekami silta, vai labi uzirdināta. Tāds viņš palicis arī tagad. Pirms teikt savu vārdu, pārliecināties, vai šim vārdam būs svars.

Pār silto un auglīgo zemi skan cīruļa dziesma. Tai līdzī skan viena cilvēka darbīgais mūžs.

Antons RANCĀNS

APRAKSTS

CĪRULA DZIESMA

— KAD atnācu strādāt uz kolhozu, saimniecība bija jau daudz maz atkopusies. Stāstīja gan, ka pirms dažiem gadiem lopus vajadzējis pavaros turēt iesietus striķos, kamēr tika pie svaigas zāles. Es atradu tehniku, kāda nu tā tolaik, sešdesmito gadu sākumā bija. Rudenī labību novāca mehanizēti. Bet otrajā brigādē auzas bija tādā laukā, kur savādāk nevarēja tikt klāt, kā tikai ar izkapti. Romualds Vladimirovičs, kolhoza priekšsēdētājs, vairākas dienas tur kopā ar vīriem vicināja izkaptis, kamēr lauks bija pievarēts, — atceras viena no pirmajām saimniecības agronomēm Emīlija Trūpa.

Uz kolhozu Romualds Kavinskis atnāca no skolas direktora kabineta. No ierasta darba, kam bija gatavojies, mācītājs. Tā bija bioloģija. Grieķiski bios, mūsu valodā — dzīvība, grieķu logos — mūsu mācība. Bērniem mācīja zinātnu kompleksa par dzīvību un tās procesu likumsakarību pamatus. Zeme ir dzīvā, tā izauklē grauda dzīvī-

«Krasnij Oktjabrj» vārds jau skanēja republikā. Izlasīju brošūru par šo saimniecību. Tajā bija teikts par asfaltētām ielām ciematā, par jaunām mājām, par darbu labo slavu. Man šī puse bija sveša, bet vilināja pārvērtību un tālu ieceru romantika. Atbraucu. Aizgāju pie priekšsēdētāja. «Atbraucu praksē», teicu. «Praktikantu mums nevajaga,» viņš atbildēja. Zibenīgi iešāvēs doma: jādodas prom. Taču viņš turpināja: «Mums vajadzīgi speciālisti pastāvīgā darbā. Piekrita!» Tā jau bija cita runa. Piekrita. Beidzu akadēmiju, atnācu uz palikšanu pavisam, — to stāsta Sofija Vjake, otra pēc kārtas agronome saimniecībā un tagadējā agrofirms ģenerāldirektora vietniece lauksaimnieciskajā ražošanā.

Romualdam Vladimirovičam ir kāda īpašība. Kā lai to nosauc? Ista apzīmējuma nav. Viņš nepavisam necenšas iejaukties galveno speciālistu darbā, aizstāt vidējā posma vadītājus, bet katrā ziņā cenšas par visu pārliecināties

rādītās saprotošs, lieliski orientējās saimnieciskajos un finansālajos jautājumos.

Var jau piedzīmēt ar laimes kreklīnu, ar daudziem talantiem. Bet no skolas līdzpaņemto bioloģisko zināšanu saimniecības vadītāja postenī drīz vien bija par maz. Lai būtu kopsoli ar laiku, lai būtu līdzīgs ar ražošanas organizētājiem un vadītājiem, daudz bija jāvelta pašizglītošanai. Ka viņš tam atrod laiku, ka to dara ar prieku, liecina...

Katru pirmdien notiek agrofirms valdes ražošanas apspriedes. Vadošie speciālisti, pārstrādājošo uzņēmumu vadītāji — aizņemti laudis, ne vienmēr var atlicināt laiku sabiedriski politiskās preses, specializēto izdevumu lasīšanai. Ģenerāldirektors to iespēj un pilnīgi negaidīti noliek priekšā jaunū un interesantu ideju, pārdomātu. Ko jūs, cietījamie biedri, par to sakāt? Uzrunātie padomā un atrod par labu. Skaties, jau kāds no vietniekiem aizrāvis, sācis meklēt praktiskos

jubilejas reizē, kā sešdesmit gadi, ir ne tikai atbildīgs, bet arī grūts uzdevums. Esmu iepazinies ar biogrāfijas datiem, jau gadus desmit pazīstu personīgi. Un arī rakstīts, šķiet, ne maz: par šķirnes govju iepirkšanu un atvešanu uz saimniecību, par linu audzēšanu, padarot tos par pirmo labklājības celšanas kultūru, sviru, lopbarības bāzi. Par zemkopības kultūru un zinātniski pamatotas saimniecības sistēmas ieviešanu, kuras autors kolhozā ir pats tā priekšsēdētājs. Par ieviešanu sākumā republikas, bet vēlāk — Vissavienības parlamenta deputātos. Intervēts pēc atgriešanās no PSKP XXVI kongresa un ievēlēšanas par republikas kolhozu padomes priekšsēdētāju, pirmo no saimniecību vadītājiem. Un tad, kad tika dibināta agrofirma, Romualds Vladimirovičs, trūšs par jaunajiem apvēršiem agrorūpnieciskajā kompleksā, atbildēja zemnieciski vienkārši:

— Kādam taču jāsak. Kāpēc lai kolhozs «Krasnij Oktjabrj»

jām un iestādēm pilnībā apmierināt pilsoņu pieprasījumus, lai viņi varētu nodarboties ar biškopību.

● Rajonu Tautas deputātu padomju izpildkomitejām un agrorūpnieciskajām apvienībām uzdots vairāk rūpēties par strādājošo laukos pilnīgāku apgādi ar dzīvokļiem, plašāk izvērst viensētu tipa māju pārdošanu.

● Divu-trīs gadu laikā apmierināt vajadzības pēc augļu un sakņu dārzeņiem, paredzot labiekārtošanu, apgādi ar ūdeni, enerģiju.

● Noteikts, ka dārzkopību biedri saņemtajos zemes gabalos var būvēt apsildāmās mājīgas ar apbūves laukumu līdz 50 kvadrātmetriem, neskaitot terases, mansardas, saimniecības piebūves mājputnu un trušu turēšanai, inventāra uzglabāšanai, celt siltumtīcu un citas segtās platības, zem mājīgas vai saimniecības ēkas ierīkot pagrabu. Apbūve veicama pēc tipveida vai individuālajiem projek-

tiem.

● Attiecīgām iestādēm un organizācijām uzdots šos būvētājus, kuri saņem kredītu līdz 5000 rubļu ar dzēšanas laiku uz 10 gadiem, sākot ar trešo pēc saņemšanas, apgādāt ar celtniecības materiāliem, inventāru, organizēt ražojumu pārpalikumu iepirkšanu. Tāpat uzlabot medicīnisko apkalpošanu, ierīkot piebraucamos ceļus.

● Paplašināt dažādu pakalpojumu sniegšanu (zemes apstrāde, mēslošanas līdzekļu pārdošana, augu aizsardzība, inventāra iznomāšana, trušu un citu mājdzīvnieku ādu apstrāde u. c.).

● Vietējām Tautas deputātu padomju izpildkomitejām kopā ar arodorganizācijām un citām sabiedriskajām organizācijām biežāk rīkot skates un konkursus par labāko individuālo māju, dārzu, organizēt gadatirgus un izstādes, kuros populārizēt labāko sasniegumus.

● Uzdots kardināli uzlabot iedzīvotāju apgādi ar kombinēto lopbarību putniem un dzīvniekiem.

● Domāts arī par to, lai cilvēkiem būtu zināma ieinteresētība un arī iespējas nodarboties ar individuālajām saimniecībām. Piemēram, atzīts par lietderīgu koptgājā darba stāžā sievietēm ieskaitīt laiku, ko viņas patērē lopu un putnu, kartupeļu, dārzeņu un citu kultūru audzēšanā savās piemāju saimniecībās pēc līgumiem ar kolhozi, padomju saimniecībām un patērētāju kooperācijas organizācijām, ja viņām ir mazgadīgi bērni un tādēļ nav nodarbinātas sabiedriskajā ražošanā.

Partijas un valdības lēmumos paredzēts, ka tiks organizētas pilsoņu personisko saimniecību, dārzkopju un sakņkopju darba Vissavienības skates ar rezultātu apkopšanu PSRS Tautas saimniecības sasniegumu izstādē un arī republikas TSSI, uzvarētājus apbalvojot.

LAUKU CILVĒKS — UZMANĪBAS CENTRĀ

Laikraksta iepriekšējā numurā (5. marts — «Sava saimniecība un māja laukos») tūmā iepazīstinājām ar PSKP Centrālās Komitejas un PSRS Ministru Padomes lēmumu par jaunajiem noteikumiem palīdzības sniegšanā cilvēkiem mājū un saimniecības ēku celtniecībā, kuri dzīvo laukos, vai arī uz turieni nodomājuši pārcelties no pilsētām. Atbilstošu lēmumu 1987. gada 18. decembrī pieņēmusi arī Latvijas PSR Ministru Padome.

Šodien lasītājus iepazīstinām ar citiem šī lēmuma punktiem.

● Noteikts, ka piemāju zemes gabalu apmērs, lopu un putnu turēšanas normas nosaka vietējās Tautas deputātu padomes, kolhozi un padomju saimniecības, ņemot vērā līdzdalību sabiedriskajā ražošanā.

● Ieteikts kolhoziem un atļauts padomju saimniecībām, citiem lauksaimniecības uzņēmumiem plašāk iz-

mantot nomas darbuzņēmumu, uz ilgāku laiku piešķirot zemes gabalus, noslēdzot līgumus par lopu lauksaimniecības kultūru audzēšanu.

● Pilsoņi var turēt zirgus, ko iegādājas no kolhoziem un padomju saimniecībām, tos izmantotot piemāju saimniecību apstrādāšanai un arī darbu veikšanai pēc līgumiem.

● Ieteikts attiecīgām organizāci-

R. KAVINSKIS

7. turpinājums

Livingstonā, kurā tāpat ir starptautiskās nozīmes lidošana, kā Zambijas galvaspilsētā, ieradāties pa gaisa ceļu. Šis novads ir ar bagātīgu kultūrvēsturisko pagātni. Atrastas pirmatnējo cilvēku apmetnes vietas, kurās dzīvojuši pirms simtiem tūkstošu gadu, Neandertāles tipa cilvēka atliekas, kuru vecums ir 25 tūkstoši gadu, tā sauktais Brokenhills cilvēks pie Kabves pilsētas.

Vairākus tūkstošus gadu pirms mūsu ēras šeit — pie Zambezi un Kongo upēm dzīvoja klejotājtautas — bušmeni, tos izspieda ziemeļu lopkopēju un zemkopēju tautas hotentoti, bet vēlāk no Centrālās Āfrikas ieceļoja bantu, kas sastāda tagadējo Zambijas pamatsastāvu, bamba, lozi, tonga un citas.

Brišu protektorāts Āfrikas dienvidos uzskatās 1890. gadā ar līguma parakstīšanu ar lozi galveno vadītāju. Kolonizācijas procesā īpaša loma ir britu ekspansionisma īstenošanai un ideologam S. Rodsam. Kolonizatoru uzmanību Dienvidāfrikā piesaistīja kā minerālresursu bagātā atradne.

Daba nav skopojusies, apveltot šo zemi ar savām bagātībām un krāšņumu. Paugurainas plakankalnes nomaina upju ielejas — reljefs ļauj plaši nodarboties ar lauksaimniecību. Kaut gan, piebūvējot, mums gadījās redzēt, ka vietējie iedzīvotāji ne visai mīl rakņāties pa zemi. Piemēram, ģimenei ierāda plašu lauku. Taču tas pa lielākajai daļai tā arī paliek atmatā. Ģimene, kurā vairāki darba spējīgi locekļi, uzrok un apstāda vienu vai dažas dobes, un ar to arī pietiek. Ja kādam vajaga, lai rok tālāk.

Zem, lidmašīnas spārnēm slīdēja savana, meži palika retāki, bija saskatāmi milzīgie baobabi, akācijas. Zambezi upes baseinā aug arī lapmeši, kam ir saimnieciska nozīme; upes krastu joslā — mitrie džungļi, bet purvainās — papirusa audzes. Mums stāstīja, ka tur, lejā, var sastapt zilonus, degunradžus, bege-

motus, zebras, žirafes, bīfeļus, antilopes, lauvas, dažādas sīkas dzīvnieciņas, organizēti vairāki liegumi un rezervācijas, bet Kafujes un Luangvas upju ielejas — lielākie valstī. Izveidots īpašs dienests, kurš organizē cīņu pret cecē mušu.

Redzējām pilsētas, kurās starp zālumiem baltoja skaistas mājiņas un arī senajās tradīcijās ieturētās vieglās būdņas ar konusveida jumtiem. Tāpat pavīdēja arī sādžas ar dažiem desmitiem māju un saimniecības ēku. Kādreiz šādas sādžas bijušas bieži apdzīvotas, tajās vienkopus mītis pa diviem simtiem ģimeņu un vairāk. Raksturīgi tas, ka atsevišķas sādžas ir tuvu viena pie

otras. Mums pastāstīja, ka apdzīvotības blīvums atkarīgs no tā, cik labu ganību tuvumā, cik auglīga zeme, arī intensīvas zvejniecības zonās. Attīstīta tautas daiļamatniecība — kokgrīšana, dekoratīvu grozu pīšana, keramikas priekšmetu veidošana.

Livingstona ar Vāra jostu savienota ar 800 kilometrus garu mūsdienīgu autostrādi. Uz Zambijas autoceļiem bieži vien ir šādi uzraksti: «Vadītāj, esi uzmanīgs! Līdz tuvākajai slimnīcai — 225 kilometri!»

Dienvidu provinces galvaspilsēta ir Livingstona. Cilvēkam, kura vārdā nosaukta, uzcelts neliels pieminēklis — no kļieģiem mūrēts stabs ar viņa bāreljēnu un uzrakstu uz metāla plāksnes. Laikam no tiem laikiem, kad pats Livingstons bija vēl dzīvs, necilo pieminēkli atsver antropoloģijas muzejs, kas nosaukts viņa vārdā — te ļoti daudz materiālu par senajiem laikiem, par cilvēces šūpuli un pirmajiem tā auklējumiem šajā pusē. No pilsētas līdz pirmcilvēku apmetnes vietai nav tālu. Piepilsētas zonā atrodas vēl viens ievērojams muzejs — āfrikāņu sādža, kur iekārtots tautas sadzīves muzejs. Te ir tradicionālās apaļās būdas, te var redzēt, kā ar smagumiem uz galvas soļo sievietes. Šādā veidā viņas pārnēsā arī mazu-

ļus, rokas atstājot brīvas. Te var iepazīties ar zemes apstrādes paņēmieniem, kuri saglabājušies no neatmiņamajiem laikiem.

Interesantas dažas īpatnības. Ar lopkopību iedzīvotāji nodarbojas rajonos, kas atbroti no cecē mušas. Galvenais lopkopības rajons atrodas Rietumu provincē, bet lopus audzē arī citur. Jau tālā senātnē šajā zemē prata kausēt rūdas un iegūt metālus, tos prasmitīgi un skaisti apstrādāt. Tikpat senas tradīcijas ir arī keramikai. Lozi tautas nodarbojas ar intensīvas laistīšanas zemkopību.

Par bijušajiem laikiem, kad Livingstona bija vesela novada galvaspilsēta, stāsta dažādi ielu nosaukumi, celtnes. Tai piemīt savs īpašs spožums, nami, kur mītuši kolonizatori, izceļas ar bagāto varenību. Taču pilsētu piemēklājuši arī aizmirstības gadi. Tas notika ar galvaspilsētas pārcelšanu uz Lusaku, ar valdības un citu svarīgāko iestāžu aizbraukšanu. Pamestībai tā bija nolemta arī Dienvidrodēzijas rasistisko režīmu valdīšanas laikā. Iestājās stagnācija, daudzi iedzīvotāji devās prom. Septiņdesmito gadu sākumā atkal iezīmējās atdzimšana. To lielā mērā sekmēja «tūrisma galvaspilsētas» slava, tuvējais Viktorijas ūdenskritums.

Nobeigums sekos

Veltīts sievietēm

Vēl labu laiku pirms sākuma agrofirms kultūras nama zālē jau stāvēja puslokā izvietoti galdiņi ar spožiem patvāriem kulinārijas gardumu, ko izgatavojušas vietējās ēdnīcas speciālistes, ielēnkumā. Laikus gatavojas arī vokāli instrumentālais ansamblis, izvietojot savu tehniku, mūzikas instrumentus. Un, kad sāka pulcēties sievietes ar dzīvesdraugiem, viss bija kārtībā.

Pulksten 20.00 sievietes tika aicinātas pie galdiņiem. Vīrieti tūdaļ devās pēc karstas tējas, uzciņāja viņas. Šajā vakarā viss bija jādara vīriem, tajā skaitā jāuzstājas arī ar galda runām, ko uzņemas Irvans Staričenko. Par mirkļa svarīgumu un lielo atbildību liecināja tas, ka viņš bija uztraukts un šad tad pārteicās. Bet to jau sievietes neņēma ļaunā. Ar humoristisku monologu, ņemot palīgā Arkādiju Raikinu, uzstājās Irgors Jelisejevs. Parasti modes demonstrē sievietes, tādēļ pašas uz sevi nevar paskatīties no malas. Šoreiz ar viņu garderobes modeļu demonstrēšanu, izsaucot vētrainu visu klātesošo, bet jo sevišķi sievietes, aplausus un smieklus, nodarbojās firmas ievērojamākie vīrieti. Tikai komentēšanu viņi bija nodevuši Ninās Rumakas ziņā, jo, kā jau izsenis zināms, runāšana nav vīriešu stiprā puse.

Vīrieti gādāja, lai galdabiedres negarlaikojas un aicināja uz dejām. Bet to starplaikā — sacerēja asprātīgus parakstus zīmējumam, centās uzminēt, kas ir trijās noslēpumainās kastītēs. Atklājās, ka klāt ir arī vairāki agrāk nezināmi dzejnieki — kolhoza vecākais mežzinis Viktors Nikonovs un elektriķis Aleksandrs Malisevs, tāpat arī citi, kuri saņēma balvas.

Kā vienmēr, arī šoreiz, žēlodamas vīrieti, dažus no vakara programmas numuriem bija savā ziņā pārņēmušas sievietes. Piemēram, mājūriņas priekšmetu cenu uzminēšanas izsoli. Par to īpašniecēm kļuva sievietes. Viņām bija sarīkota arī laimes aka, no kuras varēja «izmaksķērēt» kādu priekšmetu, kura nozīmi jocīgi darija humoristisks apzīmējums. Vakar vadīja Zoja Agafova.

Juris KAUSA

dukcijas kvalitāte, jo ir atzīta autoritāte produkcijas mikrofloras kontrolē.

V. Greiža ir aktīva sabiedriskā darbiniece. Viens no pienākumiem, kām velta daudz uzmanības, ir sekretāre arod biedrībā. Viņa piedalās pašdarbībā, ar savu prasmi kuplina koncertu programmu. Nesien siera rūpnīcas pašdarbības kolektīvs saņēma pamudinājumu — atzītis par otrās vietas ieguvēju rajonā maksliņieciskās pašdarbības attīstīšanā. Tur ieguldīts arī Valentīnas Greižas darbs.

M. Semules seštūkstošnieču klubā

Divkārtējās Sociālistiskā Darba Varones Martas Semules vārdā nosauktā kluba, kurā tiek uzņemtas slaucējas, iegūstot mazāk par sešiem tūkstošiem kilogramu piena no govīm, rezidence atrodas Ādažu agrofirmā, kur strādā kluba prezidente Aina Dreimane. Viņas vietnieki ir Māris Mugurēvičs no Valmieras rajona Burtnieku padomju saimniecības un mūsu kolhoza govju mehanizētās slaukšanas meistare Valentīna Sidorova. Sociālistiskā Darba Varone Aina Dreimane sniedza pārskatu par kluba darbu, norādot, ka pagājušajā gadā tajā bija 72 biedri, ka kluba locekļiem Dobeles rajona kolhoza «Tērvete» slaucējai Zigrīdai Startei izdevies sasniegt augstākos piena izslaukumus no melnraibajām govīm — pa 7420 kilogramiem piena, bet jau pieminētajam M. Mugurēvičam — no Latvijas brūnajām — pa 7012 kilogramiem.

No mūsu saimniecības jau agrāk klubā uzņemtas Feklīnija Daniļova, Antoņina Loginova, Lidija Fjodorova, Helēna Černova un šo rindu autore. Šoreiz uzņēma 25 jaunus biedrus, tajā skaitā arī mūsu saimniecības pārstāves Veru Prozorsku, Mariju Lazarevu, Uljanu Amosovu, Antoņinu Stepankovu, Galīnu Bahanovu un Zinaīdu Trofimovu. Tika nodibināta seštūkstošnieču kluba jauniešu sekcija, par tās locekļiem kļuva mūsu saimniecības pārstāves Zenta Juhņeviča un Vija Čonka.

Par savu pieredzi stāstīja, kritizējot dažas nebūšanas re-

publikā, Jelgavas rajona kolhoza «Avangards» slaucēja Tatjana Čerepko, Dobeles rajona kolhoza «Tērvete» slaucēja Ruta Vadapale. Uz jautājumiem atbildēja republikas Agrorūpnieciskās komitejas priekšsēdētāja vietniece J. Pušmucāne. Viņai bija diezgan grūti atbildēt uz visai āķīgajiem jautājumiem, ko uzdeva sanāksmes dalībnieki. Piemēram, par ieteikumiem rapša audzēšanā un izbarošanā, par ganāmpulka atjaunošanu, vakuumsūkņu un mēslu transportieru sliktu darbu, lopbarības pārveidošanas ratiņu nepietiekamību un sliktu kvalitāti, citiem.

Tika uzsvērts, ka mūsu republikas lopkopībā iesākusi strādāt jau trešā paaudze, taču joprojām fermās atlikām roku darba, tas pariet no vienas paaudzes uz otru. Runātāji kritizēja arī to, ka joprojām «no augšas» tiek uzspiests, kas un cik jāaudzē lopu apgādē ar barību, kaut gan pēc vietējiem apstākļiem šī problēma efektīvāk atrisināma citādā ceļā.

Mēs iepazīnāties ar agrofirms ievērojamākajām vietām. Noslēgumā J. Raiņa Dailes teātra aktieris Edgars Liepiņš un estrādes orķestris ar tautas dziesmu un ticējumu programmu divas stundas visus kluba sanāksmes dalībniekus iztēlē izvadāja pa visiem mūsu republikas novadiem.

Vera GOLUBEVA,

kolhoza «Krasnij Oktjabrj» Zabegu fermas brigadiere.

PAR RŪPNĪCAS MARKAS GODU

Silvija Vaivode ir siera rūpnīcas piena pieņemšanas ceha vadošā operatore. Viens no viņas svarīgākajiem uzdevumiem gādāt, lai rūpnīca varētu saņemt pietiekami daudz izejvielu un izpildīt savus plānus. Tā piena, ko ražo rajona saimniecības, pietiek tikai pusei no paredzētās produkcijas izlaides, otro pusi piegādā vairākas kaimiņu rajonu — Rēzeknes, Krāslavas, Daugavpils, Jēkabpils, kā arī Stučkas saimniecības. S. Vaivode organizē lai šīs produkcijas daudzums pienāktu laikā, noskaidro kļūmju cēloņus, ja tādas gadās, un organizē izejvielu saņemšanu no citurienes. Vārdu sakot, viņas ampluā — nodrošināt uzņēmumu ar darbu, ko veic sekmīgi.

Attēlos: Silvija Vaivode (kreisajā malā) un Valentīna Greiža.

RĪGA DIMD

«Rīga dimd, Rīga dimd. Kas to Rīgu dimdināja?...» Pašlaik gan tie lielākie dimdinātāji ir divas strīdīgas nometnes jaunatnē par metro būvēšanu. Jaunatnē par metro būvēšanu pilsētā pie Daugavas un jūras līča nemaz nav jauns, bet mums jau ir tāda tradīcija: tiklīdz kāds ko mēģina iesākt, tā tūlīt rodas apstrīdētāji. Un, tā kā mums ir daudz preses izdevumu, tad polemika izraisa plašu rezonansi. Kā būs ar metro, redzēsim. Bet Rīgu dimdina, nelauj tai vecai palikt konkrēti darbi, saimnieku rūpes. Maz ir tādu republikas iedzīvotāju, kuriem nav izdevības būt skaistulē Rīgā. Redzot Komjaunatnes krastmalas panorāmu, patbūt tur sapņo katrs skolas bērns. Un šie sapņi piepildās — turp brauc mācīties tehnikumos un augstskolās, vēlāk — kārtot dienesta līetas, tāpat pacieņoties, iepirkties veikalos, bērniem parādīt zvērus zoo-

loģiskajā dārzā, apmeklēt muzejus, izstādes. Brauc arī no tālienes. Mēs paši un republikas viesi priecājas par krāšņajiem parkiem un greznajiem namiem, par Vecrīgu un Gailēs ielas namu fasādēm. Vai ir iespējams nosaukt, kas katru iepriecina. Rīga kļūst jaunāka un krāšņāka. Te vienā, te otrā ielā tiek atsvaidzinātas namu fasādes, parādās sienu gleznojumi, spožākas kļūst mājas Vecrīgā, uzkoptāki parki, tīrāki ūdeņi. Kādreiz, kad Rīgu vēl tikai iepazīnu, vakaros krāšņi mirdzēja ugunis Bastejkalnā ūdenskritumos. Par tiem priecāties gāja daudzi, un parasti te bija daudz ļaužu. Vai arī ziemas brīvdienās rīkotajos pasākumos tagadējā Dziesmu svētku parkā. Daudz kas no visa tā gadu gaitā pazuda. Un tagad ar prieku uzziņām, ka Bastejkalnā viss tiks atjaunots. Vēl arī papildināts — ierīkots celiņš, strūklakas, papildinās

ūdēnskritumu kaskādes. Studenta gados, kad bija jābraukā uz kopmītni, ievēroju, kā tiek labiekārtots agrākais Anninmuižas parks Imantā. Tagad nekā gadāts, lai tur būtu arī mazas ceļtītes, skulptūras, mūru apgleznojumi — sava Rīgas Disnejlenda. Sāks sakopt arī Kronvalda parku, tagad nesen no jauna par Jēkaba laukumu pārdēvēto, ko izveidos pēc franču parauga.

Kirova parks, par kuru iznāk iet visbiežāk, jau arī sāks labiekārtot un izdaļot un šogad darbi būs galā. Atjaunos estrādes kupolu un pie tam tādā izskatā, kā tas bijis senāk, pirmssākumos.

Plaša restaurācija un sakopšana skar arī no centra tālākas vietas. Piemēram, Babītes ezera ozolus, kuru audzē radušies lieli robi. Tāpat Brāļu kapus, kur paredzēts atjaunot ieejas vārtus, sienu pie Mūžīgās uguns, izretināt kokus un krūmus, lai līdz šī ansambļa autora Kārļa Zāles jubilejai viss atgrieztos tādā izskatā, kā bija uzbūvēts. Gadāts arī par Raiņa kapu sakopšanu.

Pēdējā laikā Rīgā nojaukts daudz vecu namu, to vietā ierīko skvērūs un zalos stūrītus. Paplašinās svarīgo satiksmes maģistrāli — Krasta ielu, kur bus sešu rindu kustība, atjaunošana paredzēta arī tās turpinājuma — krastmalai. Te no Gorkija ielas līdz Jūras ostai tiks uzbūvēta jauna līnija, ņemot vērā postošo iedarbību, ko izsauc hidroelektrostaciju izraisītās ūdens svārstības — par sešu metru platuma tiesu krastmala ievirzīsies upes teritorijā. Turpināsies Republikas laukuma izbūve, cels jaunu tramvaja līniju no RPI līdz ARK, atbrīvojot no tās Padomju bulvāri un Vecrīgu, uzcels trasi, kas dublēs Ļeņina ielu — pa tagadējo Skanstes ielu uz Ziemeļu tiltu un uz pretējo pusī — pa Upes, Kīšezeru un Ezermalas ielām, bijušajiem TEC kūdras laukiem, gar Bābelītes ezeru, domāts par Gaisa tilta paplašināšanu, pabeigs tilta pārvada rekonstrukciju Dunties ielā.

Vecrīgā Torņa iela tiks pārvērsta par gājēju ielu — mašīnas te neielaidīs. **A. MEŽMALIS**

SPORTS

Aktīvs sporta pasākumu līdzdalībnieks agrārmā ir kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galvenais dispečers Alberts Čeirāns. Daudz veselības sporta-kiādes sporta veidos ir labi panākumi. Sports ir lielisks sabiedrotāis arī darba panākumu vairošanā. **ATTĒLĀ:** A. Čeirāns sacensību laikā. **Jāņa SILICKA** foto

VENTILATORS PIE «MELNĀS IEEJAS»

Sadomājām mēs ar Pāvulu tikt pie deficītiem. Laikam, lai nepārmestu, ka labas mantas patērētāju kooperācija aizlaiž prom pa «melno ieeju», tas ir, sētas durvīm, šoreiz tika izsludināts, ka visiem uz iepriekšējo pierakstīšanos jādodas tikai pa sētas durvīm.

Es jau laikus paredzēju, ka nekas labs te nav gaidāms. Tomēr Pāvuls palika pie sava un aizrāva uz pierakstīšanos rindā. Nopriecājāties, ka nez kam atstātajā burtnīcā uz kāroto mantu bijām iekļuvuši pirmajā desmitā. Vēl pie «melnās ieejas» stāvēja dažas sievietes, bet pagalam vidū, sasēduši savās mašīnās, dežurēja vīri, kuriem kā est vajadzīgas piekabe. Laiks, kā jau ziemas nakts, bija auksts. Mums, stāvētājiem zem klajas debess, knieba cauri. Nodomāju, ka, lai izstāvētu šādas rindas,

vispirms ir jātiek pie mašīnas. Motorizētie vīri sprieda, ka piekabe viņiem vajadzīga kā est, jo vienā pašā bagāžniekā uz Ļeņingradas firgjiem taču nenieka nevar aizvest, bet ja ir piekabe, tad turpat tonnu. Pavisam cita lieta. Daudz pieredzējušie stāstīja, cik tas ir dārgi un neparočīgi trēt kravas mašīnu, bet pilsētā braukt ar taksometriem, pētīt, kur dārgāk pārdot. Cits savukārt atcerējās, kā pēc šīs pašas piekabe nesies uz Baltkrieviju un trīs dienas nticis rindā, lai galu galā palikt bešā. Vēl viens pastāstīja, cik ērti tagad tikt pie riepu komplekta. Vairs nav jādežurē nedēļa pie veikala durvīm, kā vilkam jāraugās, lai kāds neielien priekšā — jāizbrauc tikai uz smilšu karjeru, mežu un divās stundās var pielasīt vajadzīgo metālūžņu daudzumu, ko prasa par kāroto dārgumu.

Kā jau pieredzējuši, viņi bija savākuši izziņoto daudzumu, sastādījuši dzelzainu rindu, ne soli neatkāpdamies, nodzīvojuši visu naksti pie durvīm. Manīgākais no viņiem rītā pirmais ielauzās iekšā ar sarakstu rokā, acīgi izsekoja, lai pieteikumā tiktu iekļauti visi. Šī akcija liecina par saliedēta kolektīva spēku, pret ko sabruk jebkuri šķēršļi.

Mums ar Pāvulu izgādājās čabiski. Pirmkārt, jau gaidītāju kompānijā bijām tikai divi vīrieši, jo žēlajām sievietes, lai paliek pie bērniem. Otrkārt, līdz pulksten vienpadsmitiem sarakstā uz šujmašīnām bija tikai vienpadsmit uzvārdi, bet absolūtais šo mašīnu daudzums sniedzās trīs tik lielā skaitlī. Kad vairāk neviens nenāca klāt, nolēmām sapulcēties uz rindu pārbaudi pulksten četros no rīta. Pāvuls bija noskaņots par katru cenu tikt pie mašīnas, jo esot sabadījis pirkstus ar adātām, tas teicās ieraksties noteiktajā laikā kā «šitiks». Bet es, izsalis līdz kaulam, pat uzirdēt negribēju par tādu pašuzpurēšanu.

Rītā ap pulksten septiņiem no gultas mani izrāva telefona zvans: lai tūlīt pat esmu pie «melnajām durvīm», jo citādi svitrojot no saraksta! Nekas cits neatlika, kā doties melnajā rīta dzesturā. Priekšā bija jau krietns pūlis, durvis cieši noblokētas, ka ne pirkstu iebāzt. Laudis nāca aizvien klāt. Kad pulkstenis noskaitīja deviņas stundas, pa pavērušos šauro spraugu visi brāzās iekšā. Atskanēja brikšēšana, sievietes spiedzieni. Būdams solīds cilvēks, negribēju ar savu spēku brāzties ar pirmajiem. Pāvuls, būdams pārsalis ilgajā gaidīšanā, tas gan metās iekšā. Vismaz dabūja sasildīties!

Tā viņu todien netiku redzējis. Vēlāk pastāstīja, ka pie šujmašīnām bijis četrdesmitais (reta veiksmel), bet tomēr palicis bešā. Bet man kļuva kauns palikt arī par pēdējo, tālab sākumā blīvajā cilvēku masā iebīdīju vienu, tad otru plecu un iekšā biju! Kaut kur rindas piekrtā daļā. Un līdz pulksten 14.00 bija iespēja aprunāties ar pazīstamiem, iepazīt pilnīgi svešus cilvēkus. Un tavu reto izdevību redzēt, kā, spiežoties gar sienām, visi nobērž zirnekļu tīklus un paši nokrā-

sojas balti, kad trepes pieblīvētas tā, ka var notrūkt margas, kad gaišā dienas laikā nīkst kāds pāris simtu cilvēku. Un ik pēc brīža kāds ko pasaka:

- Galīga nekārtība: uz visām precēm pieraksta tikai viena precīne!
- Ledusskapji beigušies!
- Velas mazgājamās mašīnas arī!
- Padodiet šurpu direktoru, mēs gribam ko pateikt...
- Aizvāciet prom ņivu — nevaram tikt veikalam klāt ar precēm!
- Šoferis iespiests gaitenī otrajā stāvā un netiek laukā.
- Bijušajā restorānā patērētāju biedrībai ir klubs — vai tur nevarēja organizēt šo Bābeles sajukumu!
- Katrā veikalā varēja pieņemt pasūtījumus uz attiecīgām precēm!
- Kas man maksās par sacūkotā importa mēteļa tīrīšanu?
- Vai paredzams, ka nākotnē mūsu kooperatori atradīs vēl šaurāku vietu, kur saspīst visus pilsētniekus?
- Un tā tālāk. Aiz iedzīmtas kautrības autors šeit nepiemin tos epiteitūs un izsaukumus, ko iedala vulgārisma zemākajā klasē. Kāds ieminējās, ka vajadzējis pakert līdzī magneto fonu, visu ierakstīt un pie izdevības atskaņot priekšniecībai. Ko tas varētu dot — nezinu, nav mēģināts. Bet viens kļuva skaidrs, ka universālveikala vadība, bet ar to reizē arī rajona patērētāju savienības valde savos paju biedros atīstā zvēru instinktus, māca dzīvot pēc džungļu likumiem. Kurš stiprāks un nekaunīgāks, tas tiek pie mantas. Tas var pierakstīties uz supermodernu mēbeļu komplektu un pašmazgājošu un pašžāvējošu mašīnu vai ko citu, bet vājākiem un kautrīgākiem te nav ko darīt.

Par spīti visam nolēmu pagaidīt, ar ko tas viss beigsies. Pēc katra paziņojuma pa ķēdi par tādās un tādās mantas limita izsmelšanu gaidītāju rindas palika retākas, virzīšanās pa kāpnēm kļuva mundrāka. Gaitenī mums bija izdevība, Tsinoļ laiku, paņemt un papētīt kaudzēs samestos papīrus. Nepieciešīgākie paklaigāja, ka, lūk, viens otrs nekaunīgi lieno bez rindas. Cits pasūkstījās, ka firdzniecības darbinieki, ja jau izdomājuši tik ilgu stāvēšanu rindā, varējuši atsūtīt politinformatoru, lai iepazīstina ar starptautisko stāvokli. Vai varbūt visiem izdala pa kādai brošūrai, ko palasīt.

Beidzot, kaimiņu uzmanīts, lai neieņemos kādam pa priekšu, un aizmugurē stāvošo stumts nonācu pie lolotajām durvīm, kurām priekšā piestūmusās galdīnu, laikam, lai nikaus pūlis neielauztos iekšā, ar iztaujāšanu un adresu pierakstīšanu noņēmās divas trauslas sievietes. Bija manāms, ka pārgurušas un pirksti palikuši stīvi. Tomēr iedrošinājos, pavaicāju:

— Cik zēl, ka tik liels troksnis un tik maz preču! Vai to šujmašīnu nevarēja mazliet vairāk?

— Itin nemaz, — atsaucās aizgurusi balss. — Par pagājušo gadu vēl neesam norēķinājušies.

Zēl man viņu kļuva, zēl izniekotās dienas, pasūtīju, kas palicis pāri. Mans pieteikums izrādījās ar kārtas numuru, kurš sniedzās pāri pusotram simtam. Tātad, nez vai līdz gadsimta beigām tikšu pie mantas. Lielākas cerības lieku uz citu taktiku: trenēju muskuļus, katru rītu noskrienu desmit kilometrus maratona, uzmeklēju lielākas ļaužu gūzmas un cenšos izspraukties cauri. Nākamreiz šādā kampaņā raudzīšu tikt ar spēku.

«Daugavas» I kongresā

26. — 27. februārī mūsu republikas galvaspilsētā Rīgā notika pirmais brīvprātīgās arodbiedrību fizikultūras un sporta biedrības (BAFSB) «Daugava» kongress. Mūsu rajonu tajā pārstāvēja trīs delegāti un trīs ielūgtie, kuri atbildīgi par sporta darba organizēšanu un vadīšanu rajonā — partijas rajona komitejas un rajona izpildkomitejas darbinieki.

Pirmajā dienā tika reģistrēti kongresa delegāti un arī viesi — tas notika Suvorova ielā Dzelzceļnieku kultūras pilī. Tajā pašā dienā bija sarīkota arodbiedrību sporta biedrības vadošo darbinieku un tiesnešu tikšanās Latvijas KP Centrālajā Komitetā. To atklāja un kongresam ražīgu darbu novēlēja LKP Centrālās Komitejas otrais sekretārs V. Sobolevs.

Šīs pašas dienas vakarā — pulksten 19.00 Dzelzceļnieku kultūras pilī notika kongresa delegātu un viesu aktīvās atpūtas vakars, kura programmā bija svinīgā vakara rosme, piedalījās pūtēju orķestris «Siriuss», notika sporta paraugdemonstrējumi, pantonīmas etiāde, rokenrola paraugdemonstrējumi, bet mazajā zālē — breika un klasiskā rokenrola priekšnesumi, spēlēja tautas mūzikas kapela. Tika demonstrētas arī sporta filmas.

Kongresam bija atvēlēta otrā diena, kas pulksten 9.00 sākās LKP CK Politiskās izglītības namā. Izskatīja republikas padomes un revīzijas komisijas ziņojumus, ievēlēja jaunu padomi un revīzijas komisiju, delegātus uz Vis-savienības I kongresu. Par priekšsēdētāju atkārtoti ievēlēts J. Vilks, viņa vietnieku — I. Ramuts, padomē — 123 cilvēki. Dzīvi un interesanti noritēja debates, kurās skāra jautājumus par sporta meistarības un masveidības celšanu, kadru nodrošinātību.

Jānis BELOUSOVS, BAFSB «Daugava» I kongresa delegāts, agrāfirmas «Krasnij Oktjabrj» sporta metodīķis

Benedikts KAULACIS

Redaktors A. RANCĀNS

**JAUNĀIS
CEĻŠ**

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 4 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrāfirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaju vadītājiem — 56732.

Met. Pasūt. 1220 1706

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poli-grāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-loksne.